

ת"פ 14846/02/14 - מדינת ישראל נגד מישאל צפיה פרטוש

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 14846-02-14 מדינת ישראל נ' פרטוש

בפני מבקשת	כבוד השופט עידו דרויאן
נגד משיב	מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד נאווה זרנגר
	מישאל צפיה פרטוש ע"י ב"כ עו"ד נעמי כהן

החלטה

בפני בקשת התביעה לחלט מכשיר טלפון נייד מסוג נוקיה, שנתפס מידי הנאשם, לפי סעיפים 36א(1) ו-36א(ב) לפקודת הסמים המסוכנים.

השתלשלות העניינים:

- במסגרתו של הסדר טיעון דיוני, ללא הסכמה עונשית, הודה הנאשם והורשע ביום 9.6.14 בכתב אישום מתוקן בשתי עבירות של סחר בסם מסוכן, לפי סעיף 13 בצירוף סעיף 19א לפקודה (להלן - "תיק הסחר"): עניינו של תיק זה בשתי מכירות חשיש לסוכן משטרתי, שאחת מהן במשקל 95.35 גרם נטו תמורת 4,900 ₪;
- ביום 16.9.14 צרף הנאשם תיק ת"פ 13638-04-14 והורשע לפי הודאתו בעבירה של החזקת סם מסוכן לצריכה עצמית, לפי סעיף 7(א) בצירוף סעיף 7(ג) סיפא לפקודה הנ"ל;
- ביום 29.12.15 צרף הנאשם תיק משטרה מס' פל"א 573209/13 והורשע לפי הודאתו בעבירה של פריצה לדירה כדי לבצע עבירה, לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - "תיק הפריצה");
- בכתב האישום שבתיק הסחר ביקשה התביעה לקבוע כי הנאשם הינו סוחר סמים ולחלט "את המוצג" שטיבו לא פורט (וגם בהמשך לא הוברר, עד לטיעוני התביעה לעונש);
- גם בכתב האישום שבתיק הפריצה נכללה בקשה כאמור, אך בשגגה, שכן לא יוחסה לנאשם כל עבירת סמים בתיק זה. בבקשה זו צויין שמדובר בטלפון נייד;
- בהכרעת הדין לא נקבע שהנאשם הוא "סוחר סמים", ובמהלך טיעונה לעונש עתרה התביעה לקביעה כזו.

ההגנה התנגדה והצדדים הגישו טיעוניהם בכתב;

טענות הצדדים:

טענות התביעה:

- א. ניתן לקבוע שהנאשם הוא "סוחר סמים" גם לאחר שניתנה הכרעת הדין;
- ב. התביעה מודה כי נפלה שגגה בכתב האישום שבתיק הסחר, ולא צוין בו הרכוש שחילוטו מתבקש - טלפון נייד. עם-זאת, הנאשם ידע על כוונת החילוט ויכול היה להיערך לכך, שכן בקשת החילוט וטיב הרכוש צוינו בתיק הפריצה. לכן עותרת התביעה לחילוט הרכוש לפי סעיף 36א(ב) לפקודה;
- ג. הטלפון הנייד שנתפס שימש את הנאשם להתקשרות עם הסוכן הסמוי, ובכך שימש או נועד לשמש כלי לביצוע העבירה, כך שיש לחלטו לפי סעיף 36א(א)(1) לפקודה;
- ד. החוק מאפשר המנעות מחילוט אך ורק בהתקיים "נימוקים מיוחדים", שאינם מתקיימים כאן;

טענות ההגנה:

- א. לא ניתן לקבוע כאמור אלא במסגרת הכרעת הדין שכבר ניתנה;
- ב. בכתב האישום הרלוונטי, בתיק הסחר, לא צויין הרכוש שחילוטו מתבקש;
- ג. מטרתה של קביעה כי אדם הוא "סוחר סמים" הינה הרחבת האפשרות לתפיסת רכוש. משלא מתקיימת מטרה זו, אין תוחלת בקביעה כי אדם הוא "סוחר סמים" - ובמקרה דנן יש בכך כדי לפגוע בדימוי העצמי של הנאשם ובסיכויי שיקומו שלא לצורך;

דין ומסקנות:

ניתן להכריז על נאשם כעל סוחר סמים גם לאחר הכרעת הדין ובמנותק משאלת החילוט:

- א. לפי פשוטו של סעיף, וכפי שנקבע מפורשות בהלכה המנחה ע"פ 170/07 **מטיס נ' מ.י.** (2007), סדר הדברים הרגיל והנכון הוא שכבר במסגרת הכרעת הדין יש לכלול את הקביעה בדבר היות הנאשם "סוחר סמים". עם-זאת, גם לפי הלכת **מטיס** וגם כפרקטיקה נהוגת, אפשרי בהחלט מצב שבו הכרזה זו נדחית לשלב מאוחר יותר בהליך, ובלבד שנשמר הסדר ההגיוני של (א) הרשעה, (ב) הכרזה כ"סוחר סמים" ו(ג) ענישה והוראת חילוט כחלק מגזר הדין;
- ב. בנוסף, יש לזכור כי שאלת החילוט הינה עצמאית משאלת הקביעה כ"סוחר סמים", שכן אפשרי מצב שבו

נקבע כי אדם הוא "סוחר סמים" אך הרכוש הקונקרטי שנדון לא יכול, ואפשר גם שאדם לא יוכרז כאמור אך רכוש שנתפס יכולט מכוח סעיפים אחרים של הפקודה או מכוח חיקוק אחר - כך עולה ברורות מלשון הפקודה, שמבחינה בין קביעה לעניין "סוחר סמים" בהכרעת הדין לבין הדין וההכרעה בחילוט במסגרת גזר הדין;

ג. במקרה דנן עבר הנאשם עבירות שמטרתן היתה הפקת רווח כלכלי מובהק. במנותק משאלת החילוט, מוצדק לחלוטין להגדירו כ"סוחר סמים", הגדרה הממחישה לו ולאחרים את חומרת מעשיו - ואין שיקום ללא הבנה מלאה של חומרת המעשים;

ד. לפיכך, אני קובע כי הנאשם הוא "סוחר סמים" לפי סעיף 36א(ב) לפקודה;

נפקותו של מחדל התביעה מלציין את הרכוש שחילוטו מתבקש:

א. סעיף 36א(ה) לפקודה מחייב ציון מפורש של הרכוש שחילוטו מתבקש בכתב האישום - הוא מסמך היסוד בתיק פלילי. סעיף זה גם מאפשר לתביעה לתקן את רשימת הרכוש עד למועד הכרעת הדין, אם התגלה רכוש נוסף;

ב. דרישת החוק הינה קונסטיטוטיובית באופייה, וחומרתה עומדת ביחס ישר לחומרה הפוטנציאלית של מכשיר החילוט. מחדל התביעה מעמידה בדרישה זו שולל את האפשרות לעשות שימוש במכשיר זה;

ג. אין להעמיד את הנאשם בחזקת יודע ומוכן לבקשת חילוט שלא נרשמה בכתב האישום, ושרישומה בכתב אישום אחר היה טעות גלויה;

לא הוכח כלל כי הרכוש היה או נועד להיות קשור לביצוע העבירה :

א. אף מעבר לאמור לעיל, לא הוכח כלל כי הטלפון הנייד שנתפס שימש או נועד לשמש לביצוע עבירה: כל שבידיעת בית המשפט הוא הכתוב בפרק העובדות שבכתב האישום, ובפרק זה לא נזכר טלפון כלל;

ב. לא ניתן אפוא לחלט את מכשיר הטלפון מכוח הוראת סעיף 36א(א)(1) לפקודה;

סוף דבר:

אני קובע כי הנאשם הוא "סוחר סמים" לפי סעיף 36א(ב) לפקודה, אך נמנע מחילוט מכשיר הטלפון הנייד, שיושב לנאשם.

ניתנה היום, כ"ו אדר ב' תשע"ו, 05 אפריל 2016, בהעדר הצדדים.

